

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Az ötven évvel ezelőtt megnyílt Operaház első napjairól beszél Ney Dávid*

Forrás: *Ny. Magyarország*

Mag.

(Hely)

1934 szept. 20.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Operaház

Idő

"1934"

Személy

Helyszám

Az ötven évvel ezelőtt megnyílt Operaház első napjairól beszél Ney Bernát, az énekesgárda egyetlen élő tagja

Szeptember 27-én ünnepli az Operaház fennállásának félszázados jubileumát. Természetesen azok közül, akik résztvettek a megnyitás országos ünnepségén, nagyon kevesen élnek. Az Operaház akkori énekesei sorából egyedül Ney Bernát, a kiváló és sokat ünnepelt énekes él. Friss, energikus mozdulatok jellemzik Ney Bernátot, aki a Népszínház-utcában lakik, csendes, melegtónusú otthonban, a családjával együtt. Egyáltalán nem látszik meg rajta, hogy mielőtt az Operaház megnyílt, már három esztendeig tagja volt a Nemzeti Színház operatársulatának. Mosolyogva mutatja azt a szép ezüst babérkoszorút, melyet jubileumára kapott. Ujján pedig ott van az Operaház aranygyűrűje, ez a szép, nagy kitüntetés is. Csillogó szemekkel eleveníti fel a multat.

— Eredetileg az Operát — meséli —, az Erzsébet-térre és a Fürdő-utca sarkára tervezték. De nem tudtak megegyezni a háztulajdonosokkal és így került ez az épület az akkori Hermina-térre. Persze, akkor az Andrássy-út még nem olyan volt, mint most. Apró kis házacsák vették

közre az Operaház hatalmas épületét, amelyet Ferencz József a saját pénzéből építtetett a nemzet számára.

Kicsit elgondolkozik, majd folytatja:

— Igen, azok nagyon szép idők voltak. Hogyan dolgoztunk a Nemzetiben? Riáromszor hetenként operaelőadások voltak, a többi napokon pedig prózai műsort adott a Színház. Mi, az operai énekesek és zenekar hetenként egyszer a Várszínházban is játszottunk. Főleg azért, mert Buda akkor még külön világ volt és a budaiak nehezen tudtak átvonni télvíz idején a Nemzeti Színházba...

— Nagyszerű énekeseink voltak az Opera megnyitásakor, tenoristák, baritonisták, basszisták, hiszen akkor az opera olasz hatás alatt állt és az ének volt minden. A legelső nap gárdájában ott volt Perotti, Hajós Zsiga, Odry Lehel, Láng Fülöp, Ney Dávid, a nagybátyám, Malczky Vilmos, Kőszegi, Bignio Lajos, Broulik, a nők közül Bianci Bianca, aztán Sawlehner Emma, Szigetiné, Reich Irma, mind egytől-egyig elsőrangú erők, akik közül — egyedül csak én élek.

Elmosolyodik:

— Már a megnyitás előtt sokat jártam be az épületbe. Főleg azt a csodálatos csillárt nézegettem, amely ma is olyan nagy

büszkesége az Operaháznak. Kérem, a szótvarosi nazinyánda 1926 — 8891 nézőtér felét megtöltötte ez az óriási csillár. Amikor pedig elérkezett a megnyitás napja, akkor a csillár ragyogó színeket szórt szét a közönségre. Pedig akkor még nem volt villanyvilágítás! Gázfény világított a rivaldán is. Ünnepi hangulatban voltunk, hiszen az Operaház megnyitása nemzeti ügy volt. Ott volt Ferencz József is és mi mindig azt néztük a színpadról,

hogy mit csinál, hova néz. Ferencz József látcsöve Lotz freskóira szegeződött, azok szépségeit és monumentalitását csodálta a király. Mi pedig kitettünk magunkért. Akkori viszonyok szerint nagy zenekarunk volt. Hetvenketten játszottak a zenekarban, harminchéttagú férfi és harminckéttagú női kórus tette még szebbé előadásainkat. Az ünnepi megnyitóműsor első két számát, a Hunyady-nyitányt és a Bánk bán egyik felvonását maga Erkel Ferenc, az igazgató dirigálta, míg a Lohengrinből adott egyik felvonást fivére, Erkel Gyula karmester irányította. Zsúfolásig tömve volt a nézőtér, kint az őszi éjszakában remek fogatok vártak tulajdonosaikra és a nézőtérén csillogtak az egyenruhák, a hölgyek estélyi öltözékei. Nem lehet elmondani, de elfelejteni se, hogy mindez milyen szép volt. Megnyílt az Operaház és gazdagabbak lettünk egy nagy kultúrintézménnyel. És azóta ötven esztendő mult el.

Ney Bernát kihúzza magát, mint akkor, a készülődés napjaiban, ötven évvel ezelőtt. Most is készülődik:

— A jubileumon ott leszek. Persze már nem a színpadon, hanem vendégként — a nézőtérén.